

Χρίστος Μπίστης

ΕΚΚΕ

Η αντεργατική λαίλαπα των έξι τελευταίων χρόνων έχει ισοπεδώσει σε μεγάλο βαθμό κατακτήσεις και δικαιώματα ενός ολόκληρου αιώνα στα πλαίσια μιας απ' τις μεγαλύτερες κρίσεις του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού-καπιταλιστικού συστήματος. Το τρικέφαλο τέρας της τρόικας-Κέρβερου της ελληνικής οικονομίας και πολιτείας και οι κυρίαρχες δυνάμεις της ΕΕ αυτό που επιδιώκουν δεν είναι τόσο η αποπληρωμή του χρέους όσο η μετατροπή της χώρας σε Ειδική Οικονομική Ζώνη, για τη λεηλασία των παραγωγικών δυνατοτήτων του τόπου, με σκανδαλώδεις φοροαπαλλαγές και δωρεάν υποδομές για τους ξένους επενδυτές, με την κατάργηση κάθε εργατικού δικαιώματος και μισθούς πείνας, στην υπηρεσία της αυξημένης κερδοφορίας και ανταγωνιστικότητας των πολυεθνικών της ευρωπαϊκής ιμπεριαλιστικής ολοκλήρωσης. Η ντόπια πλουτοκρατική ολιγαρχία, με εκπρόσωπο την άθλια συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, προσπαθεί να διατηρήσει τη θέση της με την κλιμάκωση της εκμετάλλευσης και της τρομοκρατίας σε βάρος του λαού, με αλυσίδα σκανδάλων, μίζες και ξεπουλήματα κάθε κινητής και ακίνητης δημόσιας περιουσίας.

30 γενικές απεργίες όλα αυτά τα τελευταία χρόνια, αλλά και μακρόχρονοι απεργιακοί αγώνες και αγωνιστικά ξεσπάσματα στο δημόσιο και ιδιωτικό τομέα δεν στάθηκε δυνατό, με τη συνεχιζόμενη κυριαρχία του εκφυλισμένου και γραφειοκρατικού συνδικαλισμού, να συντονιστούν, να ενοποιηθούν και να ανατρέψουν την κυρίαρχη πολιτική και τους εκπροσώπους της. Δεν πήγαν ωστόσο χαμένοι, καθώς έχουν απονομιμοποιήσει σε μεγάλο βαθμό τα κυρίαρχα αστικά κόμματα και έχουν ενισχύσει τις ριζοσπαστικές και αγωνιστικές αναζητήσεις σε σημαντικά τμήματα της εργατικής τάξης και του λαού. Οι επερχόμενες αυτοδιοικητικές και οι ευρωεκλογές του Μαΐου μπορούν και πρέπει να αποτελέσουν μια εκλογική πανωλεθρία για την άθλια αντεργατική συγκυβέρνηση και ν' ανοίξουν το δρόμο για την ανατροπή της.

Ωστόσο ο ΣΥΡΙΖΑ, με τον απογειωμένο κυβερνητισμό του και με τους όρκους πίστης προς το ευρώ και την ΕΕ, δεν προδιαγράφει παρά μια νέα προσπάθεια ενσωμάτωσης, συνέχισης της λιτότητας, ήττες και απογοητεύσεις για τους εργαζόμενους και τα πλατιά λαϊκά

στρώματα. Ταυτόχρονα το ΚΚΕ, που περιφρονεί, υπονομεύει και διασπά κάθε ταξική αγωνιστική διεκδίκηση, παραπέμπει τα πάντα, καθώς και την έξοδο απ' το ευρώ και την ΕΕ, στη δεύτερη παρουσία της «Λαϊκής Εξουσίας», αναζητεί με δήθεν αριστερές κορώνες αποκλειστικά και μόνο την εκλογική του ενίσχυση, διευκολύνοντας έτσι στην πράξη την κυρίαρχη πολιτική.

Η κυβερνητική ανατροπή, για να μην αποτελέσει απλά παρένθεση για τη συνέχιση της ίδιας αντιλαϊκής πολιτικής ή ακόμα και για την επιστροφή σε

ακόμα πιο ακροδεξιά κυβερνητικά σχήματα, προϋποθέτει την ενίσχυση με κάθε τρόπο και από τώρα ενός ανεξάρτητου ταξικού και αγωνιστικού ρεύματος για την ανατροπή όλων των αντεργατικών–αντιλαϊκών μέτρων της τελευταίας εξαετίας: με την ανακατάληψη π.χ. και λειτουργία της ΕΡΤ από τους ίδιους τους εργαζόμενους, την άμεση επαναλειτουργία του ΕΟΠΥΥ και της πρωτοβάθμιας δωρεάν υγείας, την επανεθνικοποίηση του ΑΔΜΗΕ, την επαναλειτουργία κλειστών εργοστασίων με πρωτοβουλία και κάτω από τον έλεγχο των ίδιων των εργατών, την επαναπρόσληψη απολυμένων εκπαιδευτικών, γιατρών, καθαριστριών, σχολικών φυλάκων κ.λπ. καθώς και την άμεση επαναφορά καταρχάς μισθών και συντάξεων, συνδικαλιστικών και εργασιακών δικαιωμάτων στο προ εξαετίας επίπεδο, στην προοπτική της παραπέρα βελτίωσής τους.

Και βέβαια μια τέτοια κοινωνική και πολιτική αναμέτρηση, που θα βρει απέναντί της τη λυσσαλέα αντίδραση της ντόπιας πλουτοκρατικής ολιγαρχίας και των μηχανισμών της ιμπεριαλιστικής ΕΕ, προϋποθέτει την αποφασιστική ενίσχυση της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. αλλά και το ξεπέραςμα των όποιων δισταγμών και αναζητήσεων για δήθεν «ρεαλιστικές λύσεις» σε «επιτρεπτά» πλαίσια, με τη συσπείρωση και μετωπική συμπόρευση όλων των αντικαπιταλιστικών–αντιιμπεριαλιστικών–αντιΕΕ–επαναστατικών δυνάμεων της Αριστεράς. Για την οριστική κατάργηση των μνημονίων, διαγραφή του τοκογλυφικού χρέους, εθνικοποίηση των τραπεζών και των μεγάλων επιχειρήσεων με εργατικό έλεγχο, αξιοποίηση των μεγάλων παραγωγικών δυνατοτήτων και της δημιουργικότητας του κόσμου της εργασίας για έξοδο απ' την κρίση υπέρ της μεγάλης λαϊκής πλειοψηφίας. Αλλά και, φυσικά, με καθοριστική προϋπόθεση για την ολοκλήρωση αυτής της κατεύθυνσης, τη ρήξη και αποδέσμευση από το ευρώ, την ΕΕ και το ΝΑΤΟ, στην προοπτική μιας πραγματικά «εργατικής κυβέρνησης» και εργατικής εξουσίας, σε αντιπαράθεση με κάθε ακροδεξιό εθνικισμό και «ευρωσκεπτικισμό», που θα εκφράζει τις βαθύτερες αγωνίες και αναζητήσεις όλων των λαών της ευρωπαϊκής περιφέρειας και των εργαζόμενων της Ευρώπης.